

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 11 Φεβρουαρίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Ἔτος Δ' Αριθ. 122 - Τμῆ Φύλλον Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησία δραχ. 30.000 Ἐξαετηρικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 3.—Ἐτησία δολ. 6
Γραφεῖα : Ὁδὸς Καλλικονδύλη 7—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

Ἡ ὀρθοδοξία ἐν κινδύνῳ

ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

*Ὁ οὐδ' αὖτε λαλοῦμεν καὶ ὁ ἐωράκαμεν
μαρτυροῦμεν, καὶ τὴν μαρτυρίαν ἡμῶν
οὐ λαμβάνετε. (Ἰωάν. γ', 11)*

**Ἡ ὀρθοδοξία τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἐν κινδύνῳ!
Διαρρέει τὸ ὀρθόδοξον ποίμνιον τῆς Συρίας
καὶ τοῦ Λιβάνου!**

(Καθημερινή)

Ἰδοὺ καὶ ἑτέρα φωνή, οὐχὶ Παλαιοημερολογίτου πλανηθέντος ὑπὸ τῶν ἡμετέρων λαοπλάνων καὶ ἐκμεταλλευτῶν Ἀρχιερέων, ἀλλ' ἀκραιφνοῦς Ἑλληνος, ὀρθοδόξου Νεοημερολογίτου, φθάσασα εἰς τὰ ὅσα τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὀρθοδόξων, διὰ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος «Καθημερινή» **Ἡ ὀρθοδοξία τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἐν κινδύνῳ! Διαρρέει τὸ ὀρθόδοξον ποίμνιον τῆς Συρίας καὶ τοῦ Λιβάνου!**

Αὕτη εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ἑλληνος Ἐντιμοτάτου Κυρίου Π. Β. Πεκλάρη ἀπεσταλμένου εἰς Μ. Ἀνατολήν τῆς ἐφημερίδος—«Καθημερινή».

Οὗτος ὁ ἐν Μ. Ἀνατολῇ ἀπεσταλμένος τῆς Καθημερινῆς, ἰδίως ὁμιᾷ καὶ ὥσιν, ἐξετάσας τὴν ἐν Συρίᾳ καὶ Λιβάνῳ Θρησκευτικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, εὗρε, τὴν ἄλλοτε ἀνθοῦσαν ὀρθοδοξίαν, διατρέχουσαν τὸν ἔσχατον κίνδυνον καὶ διεπίστωσεν, ὅτι τὸ ὀρθόδοξον ποίμνιον διαρρέει συνεχῶς καὶ θάπτον ἢ βράδυνον ἐν Συρίᾳ καὶ Λιβάνῳ δὲν θὰ ὑπάρχῃ ὀρθοδοξία!

Εἰς ποῖον σημεῖον ἀραγε βλέπει ὁ κύριος Πεκλάρης τὸν κίνδυνον καὶ ποῦ τὸν ἀποδίδει; Μήπως εἰς τοὺς Μουσουλμάνους, οἵτινες ὑπερέχουν καὶ ὑπὸ τὴν κατοχὴν καὶ κυριαρχίαν τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ἐκεῖ τὰ πάντα; ἢ μήπως εἰς τὴν ψυχρότητα τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν ἐν Συρίᾳ καὶ Λιβάνῳ πιστῶν τέκνων τῆς ὀρθοδοξίας; Ὅχι, καθαρὰ γράφει ὁ κ. Πεκλάρης: Οἱ Μουσουλᾶνοι, παρ' ὅλον τὸ ὅτι εἶναι κυρίαρχοι, δὲν δεσμεύουν, ὥς συμβαίνει ἐν Ἑλλάδι, τὴν Θρησκευτικὴν Συνείδησιν τῶν ὑπηκόων των, ἀλλ' ἀφήνουν αὐτοὺς ἐλευθέ-

ρους, παρέχοντες ἅμα πᾶσαν δυνατὴν βοήθειαν καὶ ἐξυπηρέτησιν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν, κατὰ τὴν Θρησκευτικὴν αὐτῶν Συνείδησιν, θρησκευτικῶν καθηκόντων, οἱ δὲ ὀρθόδοξοι τῆς Συρίας ἔχουν θεομύτατον τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ χριστιανικὸν συναίσθημα.

Τότε ποῦ; **«Αἱ ὀρθόδοξοι Κοινότητες, γράφει ἐκ Δαμασκοῦ ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Καθημερινῆς, ἀπειλοῦνται σήμερον ἀπὸ τὸν διειλοῦν κίνδυνον τῆς καθολικῆς καὶ τῆς σοβιετικῆς διεισδύσεως.»**

Ἰδοὺ λοιπὸν, κατὰ τὸν κύριον Πεκλάρη, ποῦ ὀφείλεται ὁ φοβερός αὐτὸς κίνδυνος καὶ πότεν ἐκπηγάξει οὗτος ἀπαρατηρήτως. Εἰς τὴν ἀπ' αἰῶνων ὀφείλεται ἀπ' ἐνὸς μανίαν τῆς Λυτικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις πρὸ τοῦ Σχίσματος καὶ μετὰ τὸ Σχίσμα κατεργάζεται ἀντιχριστιανικῶς τὸν παντελεῖ ἐξαφανισμὸν τῆς ὀρθοδοξίας καὶ κατὰ κύριον λόγον τῆς Ἑλληνικῆς ὀρθοδοξίας, καὶ ἀπ' ἑτέρου εἰς τὴν ἀδιαφορίαν, ἣν σκανδαλωδῶς ἐπιδεικνύουν αἱ κατὰ Ἀνατολὰς ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἐναντι τῶν διαφόρων προπαγανδῶν, αἵτινες λυμαίνονται ἀνενοχλήτως τὰ εὐσεβῆ ποίμνια αὐτῶν.

Καὶ ἰδοὺ, πόσον σύμφωνος τυγχάνει ἡ ἡμετέρα διαμαρτυρία μὲ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Καθημερινῆς ἀναγγελλόμενα εἰς βάρος τῆς ὀρθοδοξίας θλιβερά γεγονότα τῆς Συρίας καὶ τοῦ Λιβάνου.

Διαμαρτυρούμεθα καὶ ἡμεῖς κατὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ἥτις εἶναι ἔργον τῆς Λυτικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία φθονερῶς ὑποβλέπει πρὸ πολλῶν αἰῶνων τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.

Οὗτος χαρακτηρίζεται ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ὑπὸ τῆς καθ' ὅλου ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας—**Παγνόσμιον σκάνδαλον, αὐθαιρεσίᾳ τῶν Παπῶν τῆς Ρώμης καὶ μέσῳ προσηλυτισμῶν—**Τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦτον, ὥς μέσου προσηλυτισμοῦ τῆς Λυτικῆς Ἐκκλησίας, δὲν παρέλειψε νὰ χρησιμοποιήσῃ, οὔτε καὶ ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Δωρόθεος, γράφων καθ' ἡμῶν ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τοῦ

Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου τοῦ Κυρίου Παναγιωτάκου.

«Ὡς ἴδωμεν ὅμως, τί γράφει ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Καθημερινῆς κ. Πεκλάρης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 12092 φύλλον τῆς 3ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὑπευθύνους καὶ δημιουργοὺς τοῦ κινδύνου, εἰς ὃν περιήλθεν ἡ Ὁρθοδοξία τῆς Μ. Ἀνατολῆς. «Τὸ ὅτι σήμερον, γράφει ὁ κ. Πεκλάρης, ζοῦν ἐλεύθεροι καὶ ἀσχοῦν ἀνενόητοι τὰ θεησκευτικά των καθήκοντα 300 χιλιάδες περίπου Ὁρθόδοξων χριστιανῶν εἰς τὴν Συρίαν καὶ τὸν Λιβάνον, αὐτὸ δὲν εἶναι τυχαῖον γεγονός. Εἶναι ἀπόρροια μιᾶς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐνοϊκῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως.

. Εἰς πολλὰ χωρία τοῦ Λιβάνου καὶ τῆς Συρίας τὰ συμπτώματα τῆς διαρροῆς τῶν Ὁρθόδοξων πρὸς τὸν **Καθολικισμόν** ἀφίνουν νὰ διαφαίνεται ἡ ἔκτασις τῆς ἀδυναμίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως συγκρατήσῃ τὸ ποίμνιόν της. Μόνον εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μάρσαιουν, τὸ ὅποιον ἦτο ἄλλοτε προπύργιον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπολογίζονται οἱ προσηλυτισθέντες ὑπὸ τῶν **Γραικοκαθολικῶν** εἰς 25—30 χιλιάδες. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρατηρεῖται ὁλοκλήρως ἐντενότερον ἀνὰ ὁλόκληρον τὴν ὑπαρξάντων τοῦ Λιβάνου καὶ τῆς Συρίας, ὅπου τὸ **Βατικανόν** μεριμνᾷ δραστηρίως καὶ μὲ μέθοδον, διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ἐκκλησιῶν, σχολείων, ἀσκήσας καὶ εἰς χωρία ἢ κομποπόλεις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ Καθολικοὶ μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός.

. Ἐξ ὑπευθύνου Ὁρθοδόξου πλευρᾶς δὲν καταβάλλεται καμμία, ἢ σχεδὸν καμμία σοβαρὰ προσπάθεια πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ἀπειλοῦντος κινδύνου τῆς συνεχούς διαρροῆς.

. Ἡ πραγματικότης εἶναι, ὅτι τυγχάνει ἀναμφισβήτητον, ὅτι οἱ Γραικοκαθολικοὶ ἀριθμοῦνται σήμερον εἰς 160 χιλιάδας περίπου, ἐνῶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος μὲς δὲν ἦσαν παρὰ 60—70 χιλιάδες. Εἶναι δὲ γνωστόν, ὅτι ἐξ ὅλου τοῦ πληθυσμοῦ, μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τῆς καθολικῆς προπαγάνδας, ἐνῶ αἱ περιπτώσεις ἐκχριστιανισμοῦ Μουσουλμάνων εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτοι.» —Αὐτὰ σὺν ἄλλοις γράφει εἰς τὴν Καθημερινὴν ὁ κ. Πεκλάρης.

Πόσον ζωηρῶς καταφαίνεται εἰς τὰς ὡς ἄνω ὁλόγας γραμμάς τοῦ κ. Πεκλάρη, ὁ αἰώνιος πόθος τῶν Ἀυτικῶν πρὸς ἐξαφάνισιν τῆς Ὁρθοδοξίας!

Εἰς 160 χιλιάδας ἀριθμοῦνται οἱ Γραικοκαθολικοὶ ἐν Λιβάνῳ καὶ Συρίᾳ, ἐνῶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος μὲς ἠριθμοῦντο οὗτοι εἰς 60 χιλιάδας.

Συνέλαβον λοιπὸν τὰ δίκτυα τῆς Αἰρετικῆς Ἀυτικῆς Ἐκκλησίας ἑκατὸν χιλιάδας Ὁρθόδοξων χριστιανῶν τῆς Συρίας καὶ τοῦ Λιβάνου, ἐνῶ μὴ χριστιανῶν, Μουσουλμάνων καὶ εἰδωλολατρῶν σχεδὸν οὐδένα. Πολὺ περίεργον!

Ποῦ ὅμως νὰ ἀποδοθῇ τὸ τοιοῦτον; Ποῦ θέλετε νὰ τὸ ἀποδώσωμεν; Ποῦ, ἐκτὸς εἰς τὸν αἰώνιον καὶ σκοτεινὸν πόντον καὶ φθονερὰν μανίαν τῆς Ἀυτικῆς Ἐκκλησίας πρὸς παντελεῖ ἐξαφανισμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας;

Οὐδεὶς Μουσουλμάνος ἔγινε Καθολικὸς χριστιανός. Αἱ περιπτώσεις ἐκχριστιανισμοῦ Μουσουλ-

μάνων εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτοι κατὰ τὸν κ. Πεκλάρην.

Καὶ διατὶ τοῦτο νὰ συμβαίη; Διότι ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ κάμῃ τοὺς εἰδωλολάτρας καὶ Μουσουλμάνους χριστιανούς, ἀλλὰ τὸ πῶς ὁ καθολικισμὸς θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀπορροφήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Καὶ πρὸς τοῦτο ἀπὸ μακρῶν αἰῶνων ἔχει στρέψει τὴν προσοχὴν της καὶ χάριν τῆς ἐπιτυχίας τούτου διαθέτει τὰ πολυώνυμα Τάγματα της καὶ δὴ τῶν Ἑλληνορθόδοξων Καθολικῶν (Οὐνιτῶν). Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀγωνίζεται ἐπὶ σειρὰν αἰῶνων. Ἐντεῦθεν οἱ Λυμεῶνες Στανροφόροι, ἐντεῦθεν ἡ Λατινικὴ Αὐτοκρατορία ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐντεῦθεν ἡ ὑπὸ τῶν Φράγκων κατάκτησις τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἐπέβαλλε εἰς τοὺς Ἑλληνας βίαιαν ὑποταγὴν εἰς τὸν Πάπαν, ἐντεῦθεν αἱ παντοειδεῖς θεησκευτικαὶ καὶ Ἑθνικαὶ πιέσεις ἐκ μέρους τῆς Δύσεως πρὸς τὴν ἁμοίρον Ἑλλάδα, ἐντεῦθεν ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς ἐποχῆς ταύτης θεωρεῖται παρωνυχίς, ἐνῶ ὑπὸ τῶν πρὸ τῆς σημερινῆς ἐξαθλιώσεως Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν ἐθεωρεῖτο καὶ εἶναι βαρύντατον ὅπλον προσηλυτισμοῦ ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τῶν Παπῶν καὶ πρὸς ἐξαφανισμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Παρ' ὅλα ταῦτα, τὰ ὁποῖα μὲ μελανὰ γράμματα ἔχει χαράξῃ ἡ Ἱστορία εἰς τὰς σελίδας της καὶ εἶναι γνωστὰ εἰς πάντας, οἱ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας σημερινοὶ Ταγοί, θελήσαντες, ἠγγόνησαν τὰς σκοτεινὰς διαθέσεις τῆς Δύσεως καὶ διὰ προχείρου ἐνεργείας παρεχώρησαν ἔδαφος πρὸς ἐλευθέραν δρᾶσιν τῶν προπαγανδῶν αὐτῆς. Ναί, παρεχώρησαν ἔδαφος ἐκ τοῦ ἐξαγορασθέντος καὶ καθαγιασθέντος τῷ Ἁγίῳ Αἵματι τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν Ὁμολογητῶν καὶ τῶν Μαρτύρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀδιάφοροι δὲ οὗτοι, ἀνάλητοι καὶ ψυχροὶ ἱστάμενοι, πρὸ τῆς ἐπιμελοῦς καὶ φθοροποιοῦ δράσεως τῶν σκοτεινῶν προπαγανδῶν, θεωροῦσι τὴν ἐπισυμβαίνουσαν διαρροὴν τῶν Ὁρθόδοξων ποιμνίων, ὡς ἔξοι πρὸς ταῦτα καὶ ἀνέυθυνον, οὐδόλως ταράσσοντες τὴν ὥραίαν ἡσυχίαν των, μέσα εἰς τὴν χλιδὴν καὶ τὸν πλοῦτον, τὸν ὁποῖον ἀντεπαγγελικῶς ἀπέκτησαν! «Ἐξ ὑπευθύνου Ὁρθοδόξου πλευρᾶς δὲν καταβάλλεται, γράφει ὁ κ. Πεκλάρης, καμμία ἢ σχεδὸν καμμία σοβαρὰ προσπάθεια πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ἀπειλοῦντος κινδύνου τῆς συνεχούς διαρροῆς».

Πόσον θλιβερὸν καὶ ἀποκαρδιωτικὸν τοῦτο τὸ γεγονός! Ἀκόμη δὲ θλιβερότερον καὶ περισσότερον ἀποκαρδιωτικὸν καθίσταται τοῦτο, ὅταν, ἐν Μésῃ Ἑλλάδι, τῇ Ἱερᾷ Κοιτίδι τῆς Ὁρθοδοξίας, τῇ Ἑλλάδι, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐπιζῇ ἄνευ Ὁρθοδοξίας, οὔτε ἡ Ὁρθοδοξία ἄνευ αὐτῆς, συμβαίη ἡ τοιαύτη συνεχὴς διαρροὴ τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν πρὸς τὸν ἄθεον Κομμουνισμόν, πρὸς τὸν ἀντίχριστον Χιλιασμόν, πρὸς τὸν μακρὰν τῆς ἀληθείας Καθολικισμόν καὶ πρὸς τὸν διαστρεβλωτὴν τῆς ἀληθείας προτεσταντισμόν καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν Διαμαρτυρομένων.

Ποῖος ὅμως νὰ αἰσθανθῇ τὴν τόσον σκληρὰν ἀποκαρδίωσιν; Οἱ Ταγοὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἀμέσως ὑπεύθυνοι, ἀγρόν ἡγό-

ορσαν! Οὗτοι ὄχι μόνον δὲν καταβάλλουν καμμίαν προσπάθειαν πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ἀπειλούντος τὴν Ἑλλάδα σοβαρωτάτου κινδύνου τῆς ἀπολύτου καὶ ὀλοσχεροῦς καταστροφῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς θέλοντας νὰ περισώσουν μέρος, ἔστω καὶ ἐλάχιστον τῶν καταστροφόμενων, διώκουν ἀπηνέσταντα, ἐξορίζουν, φυλακίζουν καὶ ἀποκαλοῦν αὐτοὺς ἀπατεῶνας, τυχοδιώκτας ἐκμεταλλευτὰς τοῦ Λαοῦ καὶ Ἰησουΐτας.

Φοβερώτατον καὶ περισσότερον ἀποκαρδιωτικὸν τὸ φαινόμενον!

Ἡμεῖς — ὃ οἶδαμεν λαλοῦμεν καὶ ὃ ἐωράκαμεν μαρτυροῦμεν, καὶ τὴν μαρτυρίαν ἡμῶν οὐ λαμβάνουσιν.

Ἡμεῖς θὰ λαλῶμεν καὶ θὰ γράφωμεν τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς φόβον καὶ δισταγμὸν.

Ἡμεῖς θὰ κρατήσωμεν, ἃ ἐδιδάχθημεν καὶ παρελάβομεν, τὸν δὲ ἀσύλητον θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ προστατεύσωμεν καὶ θὰ φυλάξωμεν ἀμυνόμενοι μέχρις ἐσχάτων.

Ἡμεῖς θὰ προσερχώμεθα λέγοντες πρὸς τὸν Κύριον τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀγίας Ἐκκλησίας. — Στήριξον ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, καὶ εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ἐν ὧφει δὲ τοῦ ἐσχάτου τῶν κινδύνων, θέλομεν γίνῃ ἐδραϊότεροι εἰς τὴν πίστιν καὶ ἀποφασιστικότητά εἰς ἀμυναν πρὸς δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις ἔσεται αἰώνια.

ΤΙ ΠΤΑΙΕΙ

Ἐν ὧφει νέας ἀναψηλαφήσεως τοῦ πολυκρότου πλέον διὰ τὰ νεώτερα Ἑλληνικὰ χρονικὰ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος, θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ σύρωμεν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, μερικὰς ἀδράς γραμμὰς καὶ νὰ σκιαγραφήσωμεν τὸ πλαίσιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος, ποὺ νὰ ἀγνοῇ αὐτὸ, ποὺ γίνεται σήμερον εἰς βάρος τῶν ἀνθρώπων, ποὺ φέρουν τὸ ὄνομα Παλαιοημερολογίται.

Δὲν ὑπάρχει τιμία καὶ ἄδολος ψυχὴ, ποὺ νὰ μὴ διαμαρτύρεται, νὰ μὴν ἀγανακτῇ μὲ τὴν ἀπερίγραπτον τακτικὴν τῆς νέας Ἐκκλησίας ἔναντι ἐνὸς σεβαστοῦ Ἑλληνικοῦ πληθους. Καὶ αἱ πέτραι ἀκόμη βοοῦν. Καὶ ἡ φύσις στεναίξει ἀπὸ αὐτὸ, ποὺ συντελεῖται κάτω ἀπὸ τὸ ἥρεμον μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ φωτός.

Ὁ δυσμενὴς καὶ κακόχχος ἀντίκτυπος αὐτῶν τῶν γεγονότων ὑπῆρξεν ἄδυσώπητος κατήγορος ἐναντίον τῶν διωκτῶν μας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐτάχθησαν ἀλληλέγγυοι εἰς τὴν μαρτυρικὴν μας πορείαν.

Μᾶς συνώδευσαν μὲ τὴν σκέπην, μὲ τὸ συναίσθημα, μὲ τὸν λόγον τὸν συμπονετικὸν καὶ τὸν παρηγόρητον, καὶ μᾶς ἐκύταξαν ἐνθαρρυντικῶς εἰς τὰ μάτια ὥσάν νὰ μᾶς ἔλεγον: μὴ φοβεῖσθε! ποτὲ ἡ νύκτα δὲν μένει αἰωνίως, τὴν διαδέχεται τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν σταυρὸν ἡ ἀνάστασις.

Καὶ ἡμεῖς πεπεισμένοι εἰς τὰ πεπωμένα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ πεπωμένα τοῦ θριάμβου τῆς χριστιανικῆς πίστεως, πιστοὶ εἰς τὸν ὅρκον πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ προσηλωμένοι εἰς τὸ πᾶμφωτον ὃ

ῥαμα τοῦ Θεανθρώπου, ἐπορεύθημεν.

Τὸ τί ἐπηκολούθησεν εἶναι πλέον γνωστόν. Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀντιχριστιανικῶν πράξεων καὶ τῶν βιαιῶν ἐνεργειῶν γεμίζει τὴν περίοδον, ποὺ διατρέχομεν ἐσχάτως.

Ἡμεῖς ὅμως ἐξυρρομεν νὰ ἀμνηστεύωμεν τοὺς ἀντιδίκους μας καὶ νὰ διασκελίζωμεν τὰς μικρότητας μὲ μεγάλα βήματα, χωροῦντες εὐθυτενεῖς εἰς τὸ μέλλον.

Δὲν γινόμεθα ἀργοὶ θρηνωδοὶ ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια τῶν κατεστραμμένων καὶ ἀραχνιασμένων μας Ἐκκλησιῶν.

Δὲν μᾶς καταλαμβάνει τὸ πάθος καὶ ἡ ἀπελπισία ὡς ἐπακόλουθον μιᾶς καταγιγιστικῆς καὶ τρομερᾶς θυσέλλης.

Ἀλλὰ στρεφόμεθα γεμάτοι περίσκεπιν καὶ φροντίδα εἰς τὰς ἡμέρας, ποὺ ἔρχονται. Εἰς τὰς ἡμέρας, ποὺ τοὺς δίδομεν τὸ ὄνομα τῶν «ἡμερῶν περισυλλογῆς» καὶ σμιλεύσεως τῆς νέας Ἐκκλησιαστικῆς πορείας.

Ἡ πεῖρα τῆς ἱστορίας ἐξέδωσε πλέον τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς. Ὁ διωγμὸς ἀντὶ νὰ σβέσῃ τὴν πυρὰν τὴν ἥναψεν περισσότερον, καθὼς ἓνας ἰσχυρὸς ἄνεμος.

Καὶ μόνον εὐρίσκονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐγκατεσπαρμένα τὰ λείψανα μιᾶς φονικῆς συγκρούσεως, χωρὶς ὃ ἀγὼν νὰ κριθῇ ἀποφασιστικῶς ὑπὲρ τοῦ ἰσχυροῦ ἐπιτιθεμένου. Ἡ νέα Ἐκκλησία δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ τοῦ Πύρου «ἄλλη μία τοιαύτη νίκη καὶ εἴμεθα χαμένοι».

Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ ὀρχίξει νὰ γίνεταί πεποίθησις πλέον εἰς ὅλους τοὺς καλοπίστους καὶ ἀντικειμενικοὺς παρατηρητὰς.

Ἀρχίζει νὰ ὀρμαίῃ ὡς κοινὴ συνειδήσις ἡ ἀλλαγὴ τακτικῆς καὶ πορείας. Καὶ μάλιστα ἀλλαγὴ πορείας 180 μοιρῶν. Εἶναι βλέπετε ὀρισμένα ἱστορικὰ αἰτήματα, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ προβάλλουν ἐπιτακτικὰ καὶ ἀδίρητα μέσα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν πραγματικότητα.

Ἐτοί προβάλλεται δὲ σήμερον τὸ νέον ἐπικαιρικὸν αἶτημα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μεταστροφῆς καὶ ἀναγεννήσεως.

Διότι ποτὲ ἄλλοτε ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ τοὺς σπασμούς καὶ τὰς κρίσεις, ποὺ αἰσθάνεται σήμερον. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εὐρέθη τόσον ἀκάλυπτος εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς καὶ ἰδιαίτερος εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς κινδύνους!

Αἱ παροῦσαι στιγμαὶ ἐγκυμονοῦν κάτω μὲγάλῳ, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς.

Ἡ ἀναψηλάφησις τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος ἴσως ἀποτελέσῃ ἀφετηρίαν μιᾶς νέας ἀνατοποθετήσεως καὶ ἀνακατατάξεως τῶν φλεγόντων προβλημάτων. Διότι μοιραίως μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ συνδέονται μύρια ζητήματα, ποὺ ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ ἔθνος καὶ μὲ τὴν φυλὴν. Ἐνας δὲ περαιτέρω κακὸς χειρισμὸς αὐτοῦ τοῦ νευραλγικοῦ δ' ἂν τὸν ἐθνικὸν κορμὸν ζητήματος δύναται νὰ τινάξῃ ὅλην τὴν χώραν εἰς τὸν αἴρα.

Κανεὶς μέχρι σήμερον δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν συντριπτικὴν σημασίαν τοῦ ἀκανθώδους αὐτοῦ προβλήματος καὶ τὴν βαρεῖαν σκιάν τὴν

Η ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΝΙΚΗ

(Ἡ λειτουργία τῆς Παλ. Κομνηνίας)

Τὸ ἱστορικὸ Ἐκκλησάκι τοῦ Ἀπ. Παύλου, στὴν Παλῆα Κοκκινιά εἶδε πάλι δόξα καὶ μεγαλεῖο κατὰ τὴν Κυριακὴ τοῦ Ἀσώττου.

Περισσότεροι τῶν 1500 ἀδελφοί, τοῦ Πειραιῶς κυρίως μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πατέρα Γεράσιμο Σκουρτανιώτη, εἰσῆλθον καὶ ἤρχισαν τὴν Ἱερὰν Λειτουργίαν, ὁ κόσμος μὲ θρησκευτικὴ κατάνυξι παρακολουθοῦσε τὴν λειτουργία καὶ ἀπελάμβανε τὰ θεῖα νάματα τῆς πίστεως σὰν τὰ διψασμένα ἐλάφια. Ποτὲ ἐκκλησίασμα, ἀπὸ αὐτὰ πού κουράζουσι μὲ τὴν ἐμφάνισιν τους οἱ χρυσοφορεμένοι Δεσποτάδες, δὲν ἐννοίωσαν τόσο κατάνυξι, ὅσο αὐτοί, πού ἐλειτουργήθησαν στὸν Ἀπ. Παῦλο.

Ἡ λειτουργία προχωροῦσε κανονικά, ὅταν ἤρχισαν νὰ καταλαμβάνουν θέσεις μάχης γύρω ἀπ' τὴν Ἐκκλησίαν, πολυάριθμοι ἀστυνομικοί, πού ἦλθαν κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς εἰρήνης, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

Τὸ θέαμα τῶν ἀστυνομικῶν, τὰ πολυάριθμα αὐτοκίνητα δὲν τρόμαξαν τὸ εὐσεβέστατο πλῆθος. Μόνο μιὰ μελαγχολία ἐννοίωσαν ὅλοι,

ὁποῖαν εἶπτε εἰς ὅλον τὸν Ἑθνικὸν κορμάν.

Ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν ἐστάθη τόσο ἀνδρείος ὅσον τὸν ἐχρεάζοντο αἱ περιστάσεις, διὰ νὰ ἀνοίξῃ δρόμον διὰ τὸν καλὸν καὶ ἀνεμπόδιστον, τὸν δρόμον πού ἔχει ὑποδείξῃ ἡ εὐσεβὴς ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Παλαιολογισμοῦ. Καὶ τότε θὰ ἔμενε κατὰ πλῆθος ἀπὸ τὴν ἀνάγκῃν ὅλης τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Τῆς ζωῆς πού τώρα δεινοπαθεῖ, ταλαιπωρεῖται καὶ ταλαιπωρεῖ, διακυβεύεται καὶ διακυβεύει τὰς τύχας τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Πρέπει νὰ τὸ κατανοήσουν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ κυβερνῆται τῆς χώρας, οἱ ἑφ' ὅσον καταπιέζοντὴν ἱερωτέρῃ περιοχῇ τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως, δὲν θὰ προκύψῃ τίποτε καλὸν διὰ τὴν χώραν.

Ποτὲ ὁ πολίτης δὲν στέργει νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν κυβερνήσιν τῆς χώρας, ὅταν αὕτη τοῦ στερεῖ τὸν χώρον τῆς προσωπικῆς του αὐθυπαρξίας.

Ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ ἐνὸς λαοῦ εἶναι τὸ θεμέλιον, τὸ Α τῆς περαιτέρω ἱστορικῆς του διαδρομῆς. Ἐνῷ δι' ἡμᾶς αἱ πύλαι, πού ὁδηγοῦν εἰς νέας περιοχάς εἶναι ἐρημικῶς κλεισμέναι μὲ τὰς ἰδίας ἐκείνας κλειδας, πού εἶναι κλεισμέναι καὶ αἱ πύλαι τῶν Ἐκκλησιῶν μας.

Αἱ Ἐκκλησίαι ἤνοιξαν τὴν ἱστορίαν, αἱ Ἐκκλησίαι θὰ τὴν σφραγίσουν. Ὅσοι παίρνουν ἐπάνω τους τὴν εὐθύνην αὐτὴν ἄς τὸ εἰπουν, ἡ ἀνθρωπότης θὰ τοὺς σφραγίσῃ μὲ τὴν σφραγίδα τῶν ἀπαισιωτέρων προσώπων τῆς ἱστορίας τοῦ Ἡεροστράτου καὶ τοῦ Ἰούδα. Ἄλλως δὲν μένει ἢ νὰ ἐξαφανίσουν συντόμως τὰ ἴχνη τῆς θρησκευτικῆς καταπίεσεως, καὶ νὰ δημιουργήσουν κλίμα εὐνοϊκὸν δι' ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν πατρίδα. Διότι τὸ Παλαιολογικὸν σύρει μαζί του καὶ δλόκληρον σύστημα ἐτέρων ζητημάτων, τὰ ὅποια σήμερον ἐπιδρῶν ἀνασταλτικῶς ἐφ' ὅλης τῆς ἐθνικῆς ζωῆς.

ὅταν ὁ πατὴρ Γεράσιμος διάβαζε μὲ ἐπίγνωση τὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν. Ὁ πατέρας, ἔλεγε ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, δὲν ζήτησε τὴν βία προσαγωγή τοῦ παραστρατημένου παιδιοῦ του, γιὰτὶ ἐσεβάσθη τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεώς του. Αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ. Αὐτὸ ὅμως τὸ πνεῦμα δὲν ἐννοοῦν νὰ τὸ νοιώσουν οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, γιὰτὶ σὰν ἄνθρωποι τῆς ὕλης μόνο στὴν ὕλη καὶ τὴν δύναμιν τῆς πιστεύουν. Ἀχρεῖστα ἀντικείμενα, πού ἡ θεὰ πρόνοια θὰ τὰ πετάξῃ κάποτε ἐκεῖ, πού εἶναι ἡ θέσις τους.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐδειξαν ἀξιεπαινετὴ εὐγένεια. Σεβάσθησαν τὸν χώρον καὶ τὴν λειτουργίαν καὶ περίμεναν νὰ τελειώσῃ. Μετὰ τὸ τέλος 10—15 ἀστυνομικοὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ Ἱερό καὶ ἀνεκοίνωσαν στὸν πατέρα Γεράσιμο τὸν σκοπὸν τους. Τότε ἐκεῖνος μὲ χριστιανικὴ σταθερότητα παρετήρησε: «Παιδιά δὲν εἰμαι οὔτε στὴ Βουλγαρία, οὔτε στὴ Ρωσία. Εὐρίσκομαι στὴν Ἑλλάδα καὶ σέβομαι τὰ ὄργανα τοῦ νόμου τῆς, ἐπειδὴ πιστεύω στὴν εὐγένειάν τους ἀλλὰ καὶ στὰς φιλελευθέρους ἀρχὰς τῆς πατρίδος μας».

Μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου καὶ τὴν ἀπόλυσιν, ὁ ἴδιος ὁ ἱερεὺς παρεδόθη εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς. Μαζὺ μὲ τὸν ἱερέα συνελήφθησαν καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ ἀδελφοὶ τοῦ Πειραιῶς: Δημ. Λαμπρόπουλος, Παν. Καλαμάκης, Γεώρ. Γκούμας, Κων. Γιαννουλάκης, Θεοφάνης Κωνσταντίνου καὶ Ταμβακάκης.

Οἱ ἐξαιρετικοὶ αὐτοὶ ἀδελφοὶ διενυκτέρευαν εἰς τὰ κρατητήρια, μαζὺ μὲ τὸν ἱερέα.

Τὴν ἀδικίαν αὕτη κατάστασι, κατ' κρινε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Εἰσαγγελεὺς Πειραιῶς, ὁ ὁποῖος διερωτήθη γιὰ ποῖο λόγο ταλαιπωροῦν φιλησυχούς ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ διέταξε τὴν ἀπόλυσίν τους καὶ—γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ—ὥρισε δίκην σὲ τακτὴ ἡμέρα.

**

Ὁ ἐπίλογος ἦταν τραγικός. Ἐνῷ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀπέλυσε τὸν ἱερέα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διέταξε τὴν ἐπανασύλληψίν του. Ἐτοίμην Τρίτην τὸ μεσημέρι στὰ ὑπόγεια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς—κελλιὰ πόνου καὶ βασάνων—ὀκτώ ἄνδρες σὲ δυὸ βάρδιες, προσπαθοῦσαν νὰ ξυρσοῦν τὸν ἱερέα καὶ τὸν Γέροντα τῶν 80 ἐτῶν Κων(νον) Λαμπασάκη, καταβασανίζοντες τοὺς χριστιανοὺς. Τὸ αἶσχος αὐτό, θὰ μπορούσε νὰ συμβῇ στὰ ἄδυτα ὑπόγεια τῶν Ἑρ—Ἐς καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ σκοτεινὴν ψυχὴν.

Γιὰ νὰ μὴ ἀκούγονται δὲ αἱ φωναὶ τῶν θυμάτων ἐκλείσαν πόρτες καὶ παράθυρα. Τι αἶσχος; Κι' αὐτοὶ οἱ κύριοι, θὰ βγάλουν λόγον ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, γιὰ ἀγάπην καὶ εἰρήνην!

**

Αὕτη ἦταν ἡ Κυριακάτικη νίκη, πού ἀπέδει-

ξε τὴν μαχητικότητα τὴν δική μας καὶ τὸ ἀντι-χριστιανικὸ πάθος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ποιὸς λοιπὸν θὰ κρατήσῃ ὡς τὸ τέλος ; Ἀσφαλῶς ἡ ὑπομονή, ποὺ θὰ συντρίψῃ τὸ μῖσος.

Ο ΘΟΥΡΥΒΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΔΙΑ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΕΙΡΗΝΕΥΣΕΩΣ

Μὲ κατάπληξιν τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ἀνέγνωσε εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον τῆς 15)2)52 τὰς διαμαρτυρίας τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας διὰ τὰ μέτρα εἰρηνεύσεως. Εὐλόγως λοιπὸν θὰ διηρωτήθῃ: Ποῦ ὀφείλεται ἡ ἀγανάκτησις τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων;

Εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι, ἡ Κυβέρνησις τῆς Πατρίδος μας δημοκρατικῶς καὶ συνταγματικῶς σκεπτομένη, μελετᾷ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας εἰς τοὺς δεσμώτας Ἀρχιερεῖς καὶ κληρικούς, τῶν ὁποίων μοιαδικὸν ἔγκλημα ὑπῆρξεν ἡ ἐπιθυμία νὰ σεβασθῶσιν τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς των. Αὐτούμεθα ὁμολογουμένως διὰ τὴν κατάπτωσιν τῆς «Ἐκκλησίας», διότι διαμαρτύρεται, ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις προτίθεται νὰ διασώσῃ ἀπὸ βέβαιον ἐκ τῆς ἐξορίας θάνατον, ἄνδρας τῆς περιοχῆς καὶ τῆς Ἑθνικῆς δράσεως τοὺς Ἐπισκόπου; Φλωρίνης Χρυσόστομον, Χριστιανουπόλεως Χριστοφόρον καὶ Διανυσίας Πολύκαρπον, ἐνῶ εἰσήγαγε σιγὴν ἰχθύος ὅταν συζητήται ἡ ἐπάνοδος εἰς Ἑλλάδα τῶν ἀρνησιθρήσκων καὶ ἀπάτριδων!

Αὐτούμεθα προσέτι διὰ τὰς ὑστερικὰς κραυγὰς, τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας περὶ ἀναρμοδιότητος τῆς Πολιτείας εἰς τὰ «κανονικά» ζητήματα! Ἀλλὰ τώρα ἐνεθυμήθησαν οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, ὅτι τοιαύτη ἐπέμβασις εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς Ἐκκλησίας; Ὅταν οἱ ἴδιοι ὡς ταπεινοὶ

ἐπαῖται, ἐζήτουν δουλεπρεπῶς εἰς τοὺς διαδρόμους τῶν ὑπουργείων τὴν παρέμβασιν τῆς Πολιτείας εἰς τὸν διωγμὸν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν, δὲν ἀντελήφθη, ὅτι ἡ ἴδια προκαλεῖ ἐπέμβασιν τῆς Πολιτείας εἰς τὰ «κανονικά»; Ὁμολογουμένως δικαιούμεθα νὰ κραυγάζωμεν: «Αἰδῶς Ἀργεῖοι!».

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει κωμικὴν ἄγνοιαν καὶ αὐτοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, εἶναι ἡ σκέψις τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ὅτι τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Δικαστήρια δύνανται νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ποινὴν τοῦ σωματικοῦ περιορισμοῦ ἢ καὶ τῆς Ἐξορίας! Οὐδαμοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου συνιστᾶται τοιαύτη ποινὴ, ἐκτὸς τῆς καθαιρέσεως καὶ τοῦ ἀφορισμοῦ.

Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ ἀποδεικνύουν, διὰ τὸν στοιχειωδῶς λογιζόμενον, ὅτι ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία μόνον ἐμπαθῶς σκέπτεται καὶ ἀντιχριστιανικῶς ἐνεργεῖ.

Ἐχομεν πάντα λόγον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὁ πολιτικὸς κόσμος θὰ ἐπιδείξῃ ἀνεξαρτησίαν φρονήματος, ἐὰν πραγματικῶς ἐπιθυμῇ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν τοῦ πολίτου. Ἐὰν ὅμως παρ' ἐλπίδα καμφοῖ ἀπὸ τοὺς «Λεονταρισμοὺς» τῶν «Σεβασμιωτάτων» καὶ ἀρνηθῇ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ ἐπίμαχον αἶτημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, διὰ τῆς ψήφου τοῦ ὁποίου πολιτεύεται, οὐδέποτε θὰ λυπηθῶμεν. Ὁ χρόνος θὰ μᾶς δικαιώσῃ.

Θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν, αἱ σημεριναὶ σκέψεις, περὶ συναλλαγῆς Ἐκκλησίας — Πολιτικῶν, θὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς τρομερικαὶ ἀφέλειαι. Θὰ μειδίῃ, δὲ τοῦλάχιστον, ἡ Ἱστορία ὅταν ἀναφέρῃ, ὅτι τὰ μὲν δολλάρια τῶν Ἀμερικανῶν τὰ ἐδέχετο εὐχαρίστως τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, οὐδέποτε ὅμως ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ ὑπέροχον πνεῦμα τῆς ἀνεξιδροσκει-
ας τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας.

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΑ ΘΥΜΑΤΑ



Ὁ Αἰδισιμόνατος Γερᾶς Σκουρτακιδῆς
... ἦταν ἀξιοπρεπὴς καὶ τίμιος ρασοφόρος, ἀπο-
λαμβάνων πλήρως σεβασμῶν...



Νὰ ὅμως πῶς τὸν κατήντησαν, εἰς τὰ βασανιστή-
ρια ἐπὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Οὐκ οἱ κομμουν-
ιστὰς δὲν θὰ ἐνεργούσαν ἔτσι.

ΠΟΥ ΒΑΙΝΟΜΕΝ;

Ἄρθρον τοῦ Ἀρχιμ. ΑΝΘΙΜΟΥ ΠΡΟΕΣΤΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὸ προπαγανδιστικὸν βιβλίον «Ἑκατομμύρια ζώντων ἤδη, οὐδέποτε θὰ ἀποθάνωσι» ὑποστηρίζουν οἱ χιλιασταί, ὅτι ἡ εὐνοία τοῦ Θεοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ θέρους τοῦ 1878 καὶ ἐπιστρέφει εἰς τοὺς Ἰουδαίους (σελῖς 25 καὶ 33 τοῦ βιβλίου αὐτοῦ). Αἱ ἐνδείξεις ἐκ τῆς ἱστορίας εἶναι πολλαί. Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἰδρυσις τοῦ Σιωνισμοῦ ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου Χέρλζ, πού ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ἑβραϊκῆς φυλῆς εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ Θεόδωρος Χέρλζ χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Χιλιασμοῦ, ὅτι εἶναι ὁ ἀπὸ Θεοῦ ἀπεσταλμένος καὶ ἡγήθη εἰς τὴν εὐκαιρὸν στιγμήν, γίνεταί δὲ εὐρύτατος λόγος διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ Σιωνισμοῦ δι' εὐμενῶν φράσεων. Ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις, οἱ Χιλιασταὶ λέγουσιν, ὅτι ὁ Σιωνισμὸς ἐξελέγη ἀπὸ τὸν Θεὸν, διὰ καὶ ξηράνῃ τὴν Χριστιανοσύνην, καὶ κτηρήσῃ τὴν ἐκλεκτὴν μερίδα, ἡ ὁποία θὰ ἐγκατασταθῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς μελλούσης Βασιλείας. Δύνασαι τώρα, ἀγαπητέ μου ἀναγνώστα, καὶ προσθέσεις εἰς αὐτὰ καὶ εἰς ὅσα ἀνέφερα κατὰ τὰ προηγουμένα ἄρθρα μου, τὰς ἀνοησίας τῶν Χιλιαστῶν σύμφωνα μετὰ τὰς ὁποίας τὸ ἔτος 1925 θὰ ἀνεφάνοντο οἱ Πατριάρχαι τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὅλα τὰ μέγала πρόσωπα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ εὐκολὰ κατόπιν θὰ μωροέσης καὶ ἐξηγήσης, διὰ τὴν οἱ Χιλιασταὶ ἐπροτίμησαν καὶ λέγονται «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ οἱ μάρτυρες τοῦ Θεοῦ ἢ μάρτυρες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ Χιλιασμὸς εἶναι ἓνας κρυμμένος Ἰουδαϊσμός καὶ τίποτε περισσύτερον.

Εἶναι κρυμμένος δέ, διότι, ἐὰν ἦτο φανερός κανείς, δὲν θὰ τὸν ἐπρόσεχε.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει σαφῶς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον του: «προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἶναι λύκοι ἄρπαγες». (Ματθ. ζ. 15) Οἱ Χιλιασταὶ καὶ οἱ διάφοροι προπαγανδισταὶ τῶν αἰρέσεων καὶ τῶν καινοτομιῶν εἶναι ὄντως λύκοι ἄρπαγες καὶ ὡς λύκοι, πού εἶναι, δὲν θὰ τοὺς ἐπλησίαζεν κανεὶς. Καὶ διὰ τοῦτο φοροῦν τὸ ἐνδύμα τοῦ προβάτου, διὰ καὶ ξεγελάσουν τὰ θύματα των καὶ κατόπιν μετὰ τὴν ἡσυχίαν των καὶ τὰ κατασπαράζουν. Οἱ φρουροὶ τοῦ Χριστιανικοῦ Ποιμνίου τοῦ ὁποίου τὴν καταστροφὴν ὁρῶνται οἱ ὁ ἄφορος αἰρετικοὶ καὶ ἄθεοι εἶναι ὁ Ὁρθόδοξος κληρὸς, πού ἀκολουθεῖ τὰς γνησίας παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας· ὁ κληρὸς ἐκεῖνος, ὅστις σήμερον καταδιώκεται ἀπηνῶς ἀπὸ τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν. Εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ ἄδικος καὶ ἀψυχολόγητος διωγμὸς, πού γίνεται σήμερον ἔχει βαθύτερα ψυχολογικὰ αἰτία. Ὁ Χιλιασμὸς καὶ ἡ Μασсонία ἐπὶ παραδείγματι, στηρίζονται στὸ ἄφθονο χρῆμα, πού διαθέτει ὁ Ἑβραϊσμός, τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς, ὡς ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀνέπτυξα εἶναι ἡ ἐπικράτησις εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ποσὰ τεράστια σήμερον διατίθενται ἀπὸ τοὺς προβατοσχή-

μους λύκους διὰ τὰ παρ' αὐτῶν ἐκδιδόμενα βιβλία, τὰ ὁποία διανέμονται σχεδὸν δωρεὰν κατὰ ἑκατομμύρια τόμους. Χρῆμα πολὺ διατίθεται διὰ τὴν ἄδραν μισθοδοσίαν τῶν ὑργάνων τῶν διαφόρων ἀντιθρησκευτικῶν προπαγανδῶν. Χρῆμα ἄφθονον διατίθεται διὰ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν πού γυρίζουν στὰ χωριά καὶ δουλεύουν τᾶχα φθηνὰ ὡς ἐργάται γιὰ τὸ συγχωριὸ δῆθεν τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν των. Ἐχὼ ἓνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον νομίζω ἐκἀνάγκης, ὅτι πρέπει καὶ σὺς τὸ ἀναφέρει.

Τὸ ἔτος 1937 ὑπηρετοῦσα ὡς Πρωτοσύγκελος εἰς τὴν Μητροπολὶν Μαργωνείας καὶ Θάσου. Μίαν ἡμέραν μετ' ἐπισκέφθη ἓνας ἱερεὺς τῆς ἐπαρχίας καὶ μοῦ ἀνέφερεν τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ τῆς σατανικότητος τῶν Χιλιαστῶν. Στὸ χωριὸν του, λέγει, παρουσιάσθησαν πολλοὶ ἐργάται μετὰ πολὺ φθηνὸ ἡμερομίσθιο γιὰ καὶ σκάψουν τὰ χωράφια τῶν κατοίκων. Ὡς ἦτο φυσικὸν ἐπροτιμήσαν καὶ ἀνέλαβαν ἐργασίαν σὲ ὅλα τὰ κτήματα τοῦ χωριοῦ μετὰ καταπληκτικὸν ἀποτέλεσμα μέσα σὲ λίγο καιρὸ καὶ κάμουν χιλιαστὰς ὅλους τοὺς κατοίκους. Ἀλλὰ τὸ ἐξωφρενικὸν εἶναι ὅτι ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἱερεὺς εἶδε μιὰ μέρα στὸ σπίτι του τὴν πρεσβυτέρα του καὶ σπάζει ὅλα τὰ εἰκονίσματα καὶ καὶ τὰ χρησιμοποιεῖ γιὰ καυσόξυλα γιὰ τὴν μπουγάδα της. Εἶχαν βάλεν χερεὶ οἱ ἄθλιοι καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμη τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ. Ἀμέσως εἰδοποίησα τὸν τότε Γενικὸν Διοικητὴν (Περικλῆν Κάρδαν) καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν μας ἐνετοπίσαμεν τὸ μεγάλο κακὸ τοῦ ὁποίου ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ χωριὸν θὰ ἐλάμβανε διαστάσεις σὲ ὅλη τὴν ἐπαρχίαν. Μοιάζει μετὰ τὴν φωτιά τοῦ δάσους, πού ἅμα πάρεν φωτιά ἓνα ξερὸ δένδρον καὶ δὲν ἐντοπισθῇ θὰ καὶ ὅλο τὸ δάσος. Ἀδελφοί μου ἀναγνώστα, ἔχω πολλὰ καὶ ὡς πῶ, μὰ πάρα πολλὰ, γιὰ τοὺς σατανικοὺς ἀνθρώπους, πού ἐργάζονται γιὰ τὴν ἐξόντωσιν ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, αἱ μέθοδοι των καὶ τὰ μέσα, πού μεταχειρίζονται σήμερον εἶναι ἓνα μέρος τῆς ἐπιτυχίας των. Ἡμεῖς οἱ Παλαισημερολογίται (οἱ πραγματικοὶ Ὁρθόδοξοι) εἰμεθα τὸ μεγάλο κακὸν μετὰ τὸ μάτι των. Ἡμεῖς πού ἀνηκόμεν εἰς τὸν δεσμώτην Ἀρχηγόν μας, τὸν Ἅγιον Φλωρίνην καὶ εἰς τοὺς σεπτοὺς ἱεράρχας μας Ἁγίους Χριστιανοῦπόλεως, Διανλείας καὶ Μπροῦκλιν ἔχομεν ἀνάλαβει τὴν ὑποχρέωσιν καὶ ἀντισταθῶμεν μέχρις ἐσχάτων μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ μας καὶ τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ὁ δρόμος μας εἶναι δύσκολος καὶ γέμει τριβόλων καὶ ἀκανθῶν. Ἀλλὰ θὰ τὸν περάσωμεν ἀκαμπτοὶ καὶ ἀλύγιστοι. Ἡμεῖς διαθέτομεν τὴν Πίστιν καὶ τὴν Πενίαν, αὐτοὶ διαθέτουν τὴν Ἀπιστίαν καὶ τὸ ἄφθονον χρῆμα. Μὴ φεύγει λοιπὸν ποτὲ ἀπὸ τὰ αὐτιά σας ἡ θεϊκὴ ἐκείνη προτροπὴ «Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἶναι λύκοι ἄρπαγες» (Ματθ. ζ. 15). Κρατηθῆτε στερεῶς στὸν Ἰερὸν ἀγῶνα μας, στὸν ἀγῶνα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Νίκης εἶναι δική μας. Νίκη τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους. Βοηθήστε μετὰ ψυχὴ καὶ μετὰ ζωὴ τοὺς μάρτυρας ἀγωνιστὰς τῶν Γραφείων μας, πού διαθέτουν ὅλο τὸ εἶναι τους γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς θρησκείας μας, τοὺς ἀνθρώπους, πού ἀποτελοῦν τὸ εὐλογημένον Σωματεῖο Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ καθεὶς ἀγωνιστῇ, πού βασανίζεται γιὰ τὴν ἀγάπην

ΝΑ ΠΑΥΣΗ Ο ΚΑΙΣΑΡΟΠΑΠΙΣΜΟΣ

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁργανισμὸς θεοσύστατος, ὃ ὁποῖος ἔχει ὡς ἀποστολὴν τὸν ἀγιασμὸν καὶ τὴν παροχὴν τῆς θείας Χάριτος εἰς τοὺς πιστοὺς, καὶ ὡς τελικὸν σκοπὸν τὴν σωτηρίαν τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ὡς τοιοῦτος ὁργανισμὸς ἐξ ἀρχῆς ἀπετέλεσε τὸ ἀντικείμενον ἐρεύνης τῶν πρώτων Θεολόγων καὶ οἱ μεγάλοι πατέρες ἠθέλησαν νὰ καθορίσουν σαφῶς τὸ ὄριον τῆς δικαιοδοσίας της. Ἡ ἱστορία μᾶς διμλεῖ περὶ πολλῶν ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν γύρω ἀπὸ τὸ περιλάλητον ζήτημα τῆς ὁρατῆς ἢ τῆς ἀοράτου Ἐκκλησίας. Καὶ τελικῶς μέχρι σήμερον πολλοὶ ἐνθουσιώδεις ὁπαδοὶ τοῦ μυστικισμοῦ ἢ τοῦ ὀρθολογισμοῦ ἀποφαίνονται περὶ τοῦ ζητήματος ἀντικρουόντες αὐτὸ μονομερῶς.

Ὁ Ἱερὸς Αὐγουστίνος πρῶτος ἔρριψε τὸ βαρὺ θεολογικὸν τοῦ ἔϊφος ἐπὶ τῆς πλάστιγγος τῶν δύο διαφορετικῶν ἰδεῶν, ἐκφράσας εἰς τὸ ἔργον του **De Civitate Dei** τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἔννοια περικλείουσα καὶ τὴν πολιτείαν καὶ τὸ κράτος.

Ἐδῶ εὐρίσκεται τὸ πρῶτον σπέρμα ὅλης τῆς ἐπομένης γιγαντομαχίας τῶν παθῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων τῆς Λύσεως διὰ τὴν κοσμοκρατορίαν. Ἀπὸ ἐδῶ ἔκινᾷ ὅλη ἡ μεγάλη πλαστογραφία τῆς ἱστορίας ἀπὸ μέρους τοῦ παποκαίσαρισμοῦ, ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς τὴν διαστροφὴν τῆς Χριστιανικῆς οὐσίας καὶ τὴν παρέκκλιον ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ παπισμὸς εἶχε καὶ κοσμοκρατορικὰς βλέψεις καὶ δι' αὐτὸ ἀντίκρουσε πάντοτε τὴν ἀποστολὴν τοῦ ὡς ἀποστολὴν κοσμικῶν ἀρχόντων.

Ἐπεστράτευσε τὰς ψευδοϊστωρίους διατάξεις, τὰ παπικὰ πρωτεῖα, καὶ μίαν σειράν ψευδῶν προνομίων, διὰ νὰ γίνῃ καὶ Ἐκκλησιαστικὸς καὶ πολιτικὸς μονοκράτωρ.

Πλὴν ὅμως ἐπελαγοδρόμησε μέσα εἰς τὴν διαδρομὴν τῆς ἱστορίας, ἔχασε τὸν προσανατολισμὸν του, ὅστις εἶναι μόνον πνευματικὸς, καὶ κατέληξε εἰς παρατῶδῃ ἀποτυχίαν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁχθὴν τοῦ παπισμοῦ εὐρίσκεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδοξίας. Πάντοτε ἀντιλήφθη ὀρθῶς τὴν ἀποστολὴν της ἐζητήσας νὰ ἐξουσιάζῃ μόνον τὰς ψυχὰς καὶ τὰ πνεύματα, μὴ ἐπεμβαίνουσα εἰς τὰς πολιτικὰς μεταλλαγὰς καὶ ἐκρατήθη μακρὰν (ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων) κάθε κοσμοκρατορικῆς φιλοδοξίας. Τοῦτο ἐσήμαινε φροντίδα μόνον διὰ τὰ πνευματικὰ ζητήματα, ἐνασχόλησιν περὶ τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου καὶ συνεπῶς ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς της.

Ἔτσι εἰς τὴν ἀνατολὴν διεμορφώθη ἓνα νέον

τοῦ Χριστοῦ μας. Ὅταν λοιπὸν ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς προσφέρει τίς θετικὰς ὑπηρεσίας του μὲ τὸ νὰ βοηθῇ τὸ Γραφεῖο μας καὶ τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἀσφαλῶς πρέπει νὰ πιστεύῃ ὅτι γίνεται καὶ αὐτὸς ἓνας ρεαλιστὴς χριστιανὸς καὶ συντελεῖ τὰ μέγιστα, ὅχι θεωρητικῶς ἀλλὰ ἔργῳ, εἰς τὸ νὰ τασσθῶν οἱ ξένες προπαγάνδες, οἱ ἀψυχολόγητις καὶ ἀβάσιμες καινοτομίαι τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐπικράτησις τῆς πραγματικῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς δέξαν Χριστοῦ καὶ θὰ λάβῃ τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον.

Ἀρχιμανδρίτης *Ἀνθίμος Προεστὸς*

ἀντίστροφον σύστημα σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας, τὸ ὁποῖον ὀνομάσθη **Καισαροπαπισμός**.

Ὁ καισαροπαπισμὸς, μολονότι δὲν εἶναι τὸ ἰδεώδες σχῆμα πολιτικῆς καὶ θερησκευτικῆς διακυβερνήσεως, ἐν τούτοις κλείει ἀρκετὰ πλεονεκτήματα, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ὑπεροχῆς του.

Κατὰ τὴν νεωτέραν ἱστορικὴν περίοδον, λόγῳ τῶν ἐθνικῶν καὶ ἄλλων κινήσεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀνεπήδησαν νέα κράτη, ἀναγκαστικῶς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἠναγκάσθη νὰ εὐθυγραμμισθῇ πρὸς τὰς νέας αὐτὰς ἐθνικὰς ἀναγεννήσεις.

Οὕτω διεμορφώθησαν αἱ ἀνεξάρτητοι Ἐκκλησίαι ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον (Σερβικὴ, Ἑλληνικὴ, Βουλγαρικὴ) καὶ τοιουτοτρόπως τὰ ὅρια τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας ἐτανίσθησαν.

Ἐμνεῖναι μόνον νὰ ρυθμισθῇ ἡ ἐσωτερικὴ σχέσις τῶν δύο αὐτῶν περιοχῶν. Πλὴν ὅμως δὲν ἐχρειάζετο πολὺ σκέψις διὰ νὰ καταλήξουν εἰς τὸ ἴδιον σχῆμα τῶν μεσαιωνικῶν συστημάτων. Εἰς τὸ σχῆμα τοῦ καισαροπαπισμοῦ

Ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκετο ἐντὸς τῆς περιχαρᾶς μὲν ἑθνικῆς οἰκογενείας, ὑπῆγετο εἰς τὸ κράτος καὶ ἀντὶ ὁρισμένων ἀπολαυτῶν ὕλικῆς καὶ ἠθικῆς φύσεως, ἐγίνετο ὑπηρετρία τῶν ἐθνικῶν σκοπῶν. Τοῦτο ἐφθασε ἐνίοτε μέχρις ὑπερβολῶν. ὥστε ἡ Ἐκκλησία νὰ συμμερίζεται τὰς ἐξάλλους ἐπιδιώξεις τῆς πολιτικῆς.

Τοῦτο βεβαίως σημαίνει ὁλοκληρωτικὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὴν πνευματικὴν τῆς ἀποστολῆς, δὲν προάγει καθόλου τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δημιουργεῖ ἓναν ἀπαράδεκτον σύνδεσμον μὲ τὴν πολιτείαν.

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κράτος τὰ πράγματα μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν σωμάτων εὐρίσκονται μὲ τὰς ἰδίας ἀναλογίας, ποὺ περιεγράψαμεν ἀνωτέρω.

Ἡ Ἐκκλησία ἀκολουθεῖ τὰ βήματα τῆς πολιτείας, τηρεῖ πιστῶς τὰς ὑποχρεώσεις της πρὸς αὐτήν γίνεται ταπεινὴ θεραπαινὶς τῶν πρὸ ποταπῶν ἐπιδιώξεων καὶ λαμβάνει τὸ μερίδιόν της εἰς τὴν διανομήν τῆς λείας.

Τὸ δὲ σημαίνει αὐτό, περὶ τὸν θεωροῦμεν νὰ τὸ τονίσωμεν.

Ἀπλούστατα γίνεται ἐτερόφωτον σῶμα, δορυφόρος τῆς πολιτικῆς καὶ ῥίπτει τὸ βάρος τῆς προσοχῆς της εἰς ἐξωεκκλησιαστικὰ ζητήματα. Καὶ μάλιστα αὐτὴ ἡ κακὴ πορεία, κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς ἔχει ἀποκορυφωθῇ εἰς σημεῖον ἀποκαρδιωτικὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

Οὐδέποτε ὁ κίνδυνος ἦτο τόσο πλησίον. Ἡμεῖς τραυματιζμένοι ἀπὸ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν ἐπικίνδυνον ἐναγκαλισμὸν Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ῥίπτομεν γοερὰν κραυγὴν, καθὼς τὴν κραυγὴν, ποὺ ἔρριψαν οἱ ρωμαῖοι, ὅταν ὁ Ἀννίβας ἦτο πρὸ τῶν πυλῶν **Hannibal ante portas**.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ τέλος τοῦ ἀρθρου)

Ἐμβλήματα Συνδρομῶν

Ἐμβλήματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμήτσον Καλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνας

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΡΟ ΤΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΦΑΚΟΥ

Πολὺ δρθῶς γράφει ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἀγρουσιῖνος Καντιώτης εἰς ἐκτακτὸν ἐνδοκιν τῆς «Χριστιανικῆς Σπίδας» ζητῶν τὸν χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Κράτους. Εἶναι πῦρ φλέγον καὶ ἀγωνίζεται ὑπερανθρώπως διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας εἰς ζωσαν Ἐκκλησίαν. Ζητεῖ τὴν λύσιν τῶν δεσμῶν αὐτῆς καὶ ἀγωνιᾷ τῇ ἀληθείᾳ ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ ταύτην «Ὀλὴν καλὴν καὶ μᾶλλον ἐν αὐτῇ οὐδένα ἔχουσαν περιβεβλημένην τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ὑποπόδιον τῶν ποδῶν τῆς». Ἀλλὰ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ Οἱ Ἄγιοι ἔχουν πολλὰς ἄλλας ἀσχολίας. Περιουσιακὰ ζητήματα, ἐπιδείξεις ἐνόμιον φωτογραφικῶν φακῶν κ.λ. Ἀλλὰ πεφιλημένε Ἀρχιμανδρίτα τι περιμένεις; «Ἀνάλαβε τὴν ἱεροφαίαν σου δυνατέ». Ἰδοὺ ζωσα Ἐκκλησία! Ἐκκλησία Κατακομβῶν, Ἐκκλησία αἱμάτων, Ἐκκλησία τῆς ὁποίας ὁ Ποιμὴν αὐτῆς, πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομος εἶναι μαθηλωμένος ὡς νέος Προμηθεὺς εἰς τὰ ἀπρόσιτα ὄρη τῆς Μτυλήνης. Ἐμπρὸς λοιπόν.

ΘΥΡΩΡΟΙ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΩΝ

Μόνον ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσις τους. Δὲν δύναται νὰ ἔχουν σχέσιν μὲ τοὺς ζῶντας. Εὐδοικεταὶ λοιπὸν εἰς τὸ Στοιχείον του ὁ Σεβασμιώτατος Φθιωτιδοφωνίδος Ἀμβρόσιος, εὐρισκόμενος ἔξωθεν τοῦ νεκροταφείου Στυλίδος καὶ ἐπιζητῶν ταυτότητα ἀπὸ τοὺς νεκρούς, διὰ νὰ διαπιστώσῃ εἰς εἶναι νεοημερολογίται ἢ παλαιοημερολογίται. Μόνον ὡς θυρωροὶ τῶν Νεκροταφείων δύναται νὰ σταδιοδρομήσουν οἱ «Ἄγιοι» τοῦ Θεοῦ. Τοὺς συγχαίρομεν διὰ τὴν ἐκλογὴν τους.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΜΑΤΣΑΔΕ

Ἡ μηδεὶα τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς προσεκάλεσε τὴν μῆνιν τοῦ Σεβασμιώτατου Φθιωτιδοφωνίδος. Ὅταν εἶδε τὴν πένθιμον ἀπολουθίαν, ἄνευ ἱερέως, κατήλθε ἀπὸ τὴν λιμουζίναν του (γνήσιος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐπὶ πόλου ὄνου μαθεσθέντος) καὶ συνέστησε τὴν ἀνωτέρω κομιτογραφικὴν διαταγὴν του. Τύπος τοῦ μαθήκοτος. Τὸν ἐρωτῶμεν ὁμῶς: Θὰ ἐπεδείκνυε ὁμῶς τοιοῦτον ἔζηλον διὰ νὰ κτυπήσῃ θανασίμους ἀμαρτίας τοῦ ποιμνίου του

ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἡμέτερα Παραρτήματα, ὅπως ἀποστείλωσι τὸ συντομώτερον ὅλα τὰ στοιχεῖα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν ἐτήσιον διωγμὸν μας.

Νὰ ἀναφέρωνται τὰ πῶς ἀξιόλογα γεγονότα, τὰ θύματα τῶν βιαιοπραγιῶν, αἱ φυλακίσεις καὶ αἱ χρονολογίαι τῶν ἀνωτέρω γεγονότων. Νὰ εἶναι ἡλεγμένα, ἀληθῆ, ἐμπλουτισμένα μὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα διὰ τὴν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀπόδειξιν των.

Ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη σχέσιν μὲ τὴν σκοτεινὴν αὐτὴν περίοδον νὰ σταλῇ ἐνισχυμένο μὲ τὰ συμπαραμαρτυροῦντα χρονολογικὰ καὶ τοπικὰ στοιχεῖα ἐπίσης καὶ φωτογραφία.

Τοῦτο εἶναι καὶ ἀναγκαῖον καὶ ἐπεὶ γον, προκειμένου νὰ ἐκδοθῇ λευκὴ βίβλος τοῦ διωγμοῦ διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ζητήματός μας.

Ἡ ἀΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΑΣ

Ὅσοι παρενέβησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν (Ἁσάτου) εἰς τὴν Παλαιὰν Κοκκινιὰν ἡσθάνθησαν μίαν ἀγανάκτησιν διὰ τὴν σύλληψιν τῶν ἀξιολύμων Πειραιωτῶν, ποὺ ἐκρατήθησαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ, ἀντὶ νὰ στρέψῃ εἰς ἄλλους τομεῖς τὴν δραστηριότητά της, τὴν στρέφει ἐναντίον φιλησυχῶν πολιτῶν. Ἡ ἀγανάκτησις ὅμως δὲν ἀπεγορευμένη, δταν τὴν Τρίτην ἐπληροφορήθησαν τὰ φρικτὰ βασανιστήρια, ὑπὸ δικτῶ βασανιστῶν εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Ἱερομονάχου Γερασίμου Σκουρτανιώτη καὶ τοῦ 80) τοῦς γέροντος ἰδιώτου Κωνσταντίνου Λαμπραδάκη.

Θὰ πρέπη νὰ πληροφορηθοῦν οἱ «Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ» ὅτι καὶ ἡ ὑπομονὴ ἔχει ὅρια. Ἀνεπὶ οὗτος δὲ ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις συγκρατεῖ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ κόσμου μας, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς κατὰ γινώσκει ἀπὸ κομ. ματῆρα.

Ο ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ

Ἐφημερίς τοῦ κύρους καὶ τῆς περιοπῆς τῆς «Καθημερινῆς» εἰς τὸ φύλλον τῆς 20)252 καταστηλεῖ τὸ ἀνοσιούργημα, ποὺ διαπράχθη εἰς τὰ ὑπόγεια—βασανιστήρια τῆς «Ἀρχιεπισκοπῆς» Ἀθηνῶν. Τὸ σχόλιον αὐτό, φέρον τὸν τίτλον «Υπερβολαί» τὸ παραθέτομεν αὐτοῦσιον:

ΥΠΕΡΒΟΛΑΙ

Δὲν ἔχομεν καμμίαν διάθεσιν νὰ συνηγορήσωμεν ὑπὲρ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἢ νὰ στραφῶμεν ἐναντίον των. Ἀλλὰ οἱ παλαιοημερολογίται, ἀφελεῖς ἡμπορεῖ νὰ εἶναι, πεισμονες ἢ στενοκέφαλοι, ὅτιδήποτε τέλος πάντων, κακοποιοὶ ὁμῶς καὶ ἀλητῆς δὲν εἶναι. Καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἕνα ἱερέα καὶ ἕνα γέροντα ἱερομόναχον ὀδοῦντα ἔτων τοὺς μετεχειρίσθησαν ὡς κοινούς κακοποιούς: Τοὺς ἔσχισαν τὰ ράσα καὶ τοὺς ἐξόρισαν διὰ τῆς βίας. Οἱ παθόντες ἐπεσκέφθησαν τὰ γραφεῖα μας καὶ τοὺς εἶδομεν. Καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι μᾶς κατέλαβε βαθὺς οἶκτος, ὅπως ἐνεφανίσθησαν, ἐλευνοὶ καὶ τρισάθλιοι. Ἀλλὰ ἔτσι νομιζομεν ὅτι θὰ φανατισθοῦν περισσότερο οἱ παλαιοημερολογίται καὶ θὰ πληθυνθοῦν ἀντὶ νὰ λείψουν.

Ἰδοὺ πῶς σκέπτεται ἡ κοινὴ γνώμη καὶ πόσαν στάσιν λαμβάνει ἐναντὶ τῆς μεσαιωνικῆς τυραννίας τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας. Κατόπιν αὐτῶν ἀσφαλῶς τὸ ἔδαφος κλονίζεται ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν «δικτατόρων»—Ἀρχιερέων. Δικαιολογεῖται ἐπομένως ἕκ μέρους μας καὶ ἡ τολμηροτέρα αἰσιοδοξία.

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΒΑΛΛΑΝ

Ἡ μαρία τοῦ διωγμοῦ ἐπισπᾷ καὶ εἰς παρα)τα τὰ δαυτα μέχρι νινος, ἦσαν σχετικῶς ἡσυχαι. Οὕτω εἰς Καβάλλαν ὁ «ζηλωτὴς» Ἀρχιερεὺς ἐκλήσε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Καβάλλας. Σχετιζὸν τηλεγράφημα διαμαρτυρίας ἀποσταλέν πρὸς τὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον μας.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι

Υπεσθῆνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σαρμπίνης

Θημιστοαλέου 33 —Ἀθήναι